

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 50/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 539/2014 z 21. augusta 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnou sťažnosťou z 9. decembra 2016 [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) žiada o zrušenie v záhlaví označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté pre neprípustnosť, lebo ním malo byť porušené ustanovenie čl. 46, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), zároveň žiadal aj o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

2. Sťažovateľ okrem citácie označených článkov ústavy v sťažnosti poukázal *«na zjavnú zmätočnosť napadnutého rozhodnutia..., kde sú v záhlaví a následne de facto aj v celom obsahu... uvedené nesprávne údaje žalobcu... a teda celý obsah, ako aj*

odôvodnenie napadnutého uznesenia je potom nepresvedčivý a zavádzajúci a dá sa potom povedať, že aj nevzťahujúci sa k osobe sťažovateľa... »

„A ako „bodka a vrchol“ celého obsahu uvedeného uznesenia „vyčnieva“ skutočnosť, že jedným z členov senátu... bol aj sudca [REDAKOVANÉ], ktorý bol podľa našich vedomostí, predtým sudcom buď na Okresnom súde Košice I, alebo Okresnom súde Košice II, kde táto skutočnosť - teda kolegalita a možná osobná či iná známosť a možná prepojenosť zo sudcami, ktorí rozhodovali na prvostupňovom a odvolacom súde z čias jeho pôsobenia v Košiciach – mohla mať za následok aj vydanie uvedeného uznesenia NS SR 5Cdo 539/2014, a teda sťažovateľ považuje uvedenú skutočnosť, ako možný dôvod zaujatosti osoby uvedeného sudcu, ktorý nemal o uvedenej veci rozhodovať a mal sa sám vylúčiť!“

3. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola ústavou zverená úloha orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). V rovine ústavných sťažností fyzických a právnických osôb smerujúcich svoje podanie proti rozhodnutiam všeobecných súdov nemožno chápať ústavný súd ako najvyššiu inštanciu všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zisťovať vecnú správnosť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ale len kontrolovať (a kasačným rozhodnutím prípadne vynucovať) ústavne konformný priebeh a výsledok predchádzajúceho súdneho konania. Preto ak nepripadá teda v danej veci do úvahy možná indikácia porušenia základných práv alebo slobôd, a to už prima facie, musí ústavný súd sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť [§ 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

4. V posudzovanej veci ústavný súd prikrečil k aplikácii ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý mu umožňuje v záujme racionality a efektivity konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy odmietnuť podanie, u ktorého je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností a bez nutnosti ďalšieho podrobného skúmania zrejmé, že mu – z ďalej uvedených dôvodov – nemožno vyhovieť.

5. Zjavne neopodstatnenou je totiž taká sťažnosť, v ktorej sťažovateľ predkladá ústavnému súdu na posúdenie opäť len námietky, s ktorými sa v predchádzajúcom konaní už všeobecné súdy riadne vysporiadali. Tak je to i v prípade prejednávanej sťažnosti.

6. Pokiaľ teda najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa pre neprípustnosť, nemožno tomuto jeho záveru z ústavnoprávnych pozícií čo vytknúť, pretože veľmi presvedčivo odôvodnil napadnuté uznesenie.

7. Postup v dovolacom konaní bol úplne v dispozícii sťažovateľa, a tak je to aj v konaní o ústavnej sťažnosti, a jeho výsledok je následkom nedostatočnej (nesprávnej) aktivity sťažovateľa. Sťažovateľ sám zodpovedá za kvalitu ním podávaného návrhu, a preto keď chcel zvrátiť neúspešnosť dovolacieho (odvolacieho) konania, mal viac dbať o zrozumiteľnosť, presnosť, konkrétnosť a hlavne úplnosť a presvedčivosť ústavnoprávnej argumentácie v sťažnosti, a to nielen vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ale prípadne i k rozsudku odvolacieho súdu. Možno mu pripomenúť zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, ktorá platí aj v pomeroch moderného právneho štátu, ktorý subjekty právneho vzťahu poníma ako emancipovaných jedincov, ktorí sa v prvom rade musia sami aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené v každom smere.

8. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že sa sťažovateľovi vzhľadom na všeobecnosť vznesených námietok porušenie označených práv preukázať vôbec nepodarilo.

9. Ústavný súd preto sťažovateľov návrh na neverejnom pojednávaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2017